

Ölü Zamanlar 1

– RamazanBoran · 23 Eylül 2013

bilmem ki hangi zamandı yitip gittiğim
yollar yabancı, şehirler dargın
gönlüm çöllerde mecnun oldu ağlıyor
sensiz her güne bin azap veren beyhude zamanın,
aynası kırılmış, gözleri kör bakıyor

sensizlik bu şehrin ocağına yıldırım gibi düştü gülüm
güz yaprakları bağrımda ıslak, zamansa ölüydü

öyle bir yerinden kanıyor ki suskun yanım,
dibini göremediğim bir heyulanın çığığında akıyorum
şimdi ölmeyeceksem neden?
ertelenmiş bir sevincin donuk camlarından bakıyorum
şimdi sönmeyeceksem neden?

hüzünlü bir sevdanın kuytusunda patlayan güneşe,
soğuk bir mühür gibi vurulduysam
çılğın bir gülümseme bekleme benden
yeniden yorumlansın bakışlarım
bakarken aydınlığın pusuyla öpüşen penceresinden
karlı bir dağdan önce,
ondandır sıcak bir iklimin rüyasına dalışlarım

âsi bir uğultu usulca söndürüyor,
gecemin harlı gözlerini
durmadan kalbimin raylarından trenler geçiyor
acının hükmünü en iyi kim verebilir?
yağmurlar alnımda buğulanyor
gökkubbeye asılan niyazım,
belkide bu gece son buluyor
gel ey sevgili !
baharında ağlayan nar aşkına

sensizlik mor bir filizin uçlarından siyaha düştü gülüm
neşenin rengi melâl, vuslat nağmeleri büyüldü

sevdam...! bir nehirdin yüređimde ađlayan
şimdi;
garip bir serçe gibi titrerken ardından,
gülümsüyor telerden fıراك, nasıl bir nâra düştü
tme ey bülbül! sakın...! bırakma beni kanatlarından ,
gönlüm derin derin uçurumlara düştü

"oy benim can ekirdeđime hançer gibi saplanan"yoluma hasımsız ağıtlar seren yar...!
her serenatlarda ölümün şubatlı yanı söylenir
duy artık ey yâr...!
rüzgârın her dokunuşunda ruhların nişanı söylenir
bir ah aşkına

Ramazan Boran